Husholderske. Hun lever i Sus og Dus med sin Elskede, dog i stadig Angst for at blive „taget" af Politiet, som flere af hendes Venner bliver.

Paa dette Punkt — dette, at unge løse Piger tages af Politiet — bliver Skuespillet et voldsomt Tendensskuespil. Den ulykkelige, i Grunden hjertensgode Pige, der har opgivet alt for at elskes af sin „Ven" og kun af ham, hun regnes for at være Løsgængerske; Grossereren vil jo ikke ægte hende, og Politiet ser ham sammen med hende i højst tvivlsomt Selskab, altsaa — hun skal forklare sin Stilling for Retten, for saa at indskrives og underkastes Lægetilsyn. Et Par Gange er Politiet efter hende, men mangler Beviser — tilsidst faar det imidlertid Held med sig og vil tage hende med trods Faderens Rasen mod „den slette Lov" og denne Lovs Udøvere. Resultatet vilde altsaa under normale Forhold i det virkelige Liv, blive, at denne unge Pige gik fuldstændig til Grunde. Saa optræder imidlertid temmelig uforklarligt og meningsløst en Lægprædikant, som med en voldsom og myndig Ordstrøm „erklærer Loven død" — saa at Betjentene maa antages at blive duperede, og Magdalene, den bodfærdige Synderinde gaar Angerens Vej.

Dette er, som man forstaar, ikke et Stykke for Børn, men det er et Stykke for enhver Moder, som har Børn. Folk rejste i Tusindvis til Byen for at se „Landsoldaten" og høre patriotiske Viser; men Mødre og Fædre burde i Titusindvis rejse ind for at se „Magdalene" — mere lærerigt, mere opbyggende, mere moralsk end mangen en Præsts Prædiken.

Hvad Udførelsen angaar, præsterede Kasino det bedst mulige; Fru Orlamundt var en henrivende sød, lidt romantisk, stolt ung Pige, der i sin blinde Hengivelse i det løse Forhold minder lidt om Manon Lescaut. Hr. Kolling, Valborgs Fader, høstede en begejstret, hjertevarm Applaus hos Galleriet (med Parkettets stumme Billigelse). Hr. Fjelstrup forandrede en Opvarters Birolle til et ubetaleligt Glansnumer. *C.*

Striken

iblandt Skræddersvendene rammer ogsaa indirekte de kvindelige Skræddere. Der sys nemlig ofte sammen hos Skræddersvendene. Mister Svendene Arbejdet, kommer deres Syjomfruer ogsaa til at nedlægge Arbejdet, naturligvis ufrivilligt.

Heldigvis staar de kvindelige Herreskræddere fast organiserede og betaler samme Kontingent til Skrædderforbundet som de mandlige Medlemmer.

Desuagtet har der været Tvivl om, hvor vidt Kvinderne, som er arbejdsløse, skulde have Understøttelse af Forbundet.

Hvor det ligner Kvinderne at lade sig sligt byde — tvivle om, at de skal have Understøttelse af deres egen Kasse, hvor de har indbetalt samme Kontingent som Mændene. At Mændene tænker saaledes, undrer os ikke, ti naar Stat og Kommune tager Skatter af Kvinderne uden at give dem de dertil knyttede Rettigheder, saa indpodes jo denne Tankegang hos Mændene fra Drengealderen. Men at socialdemokratiske Arbejdere i en Fagforening kan hylde saadanne Principer, det forundrer os. Det minder os om en Fagforening, hvori der ogsaa var Kvinder i Bestyrelsen. Alle Bestyrelsesmedlemmerne havde under en Strike gjort et meget stort Arbejde, hvorfor der tilkendtes de *mandlige* Bestyrelsesmedlemmer en lille Sum Penge af Fagforeningens Kasse; men de *kvindelige* Bestyrelsesmedlemmer, som havde gjort det samme Arbejde, nægtede man uden videre Lønnen, begrundet paa, at de var ikke Familieforsørgere.

Hvor længe vil Kvinderne dog taale sligt?

Formanden for de kvindelige Herreskræddere, Fru Elna Larsen, har bedet os meddele, at der modtages Bidrag til de strikende hos hende, Thuresensgade 27 B, og hos Kasserer, Frk. Karen Jensen, Klosterstræde 22, de samlede Kvindeforeningers Kontor.

Til Petrea.

Jeg tillader mig i al Ærbødighed at spørge Petrea, hvad „hun", en af de første Holdere af det i Udstillingsaaret startede „Kvindeblad", formodenlig „Hvad vi vil", tager sig for paa sit eget Kontor. Antageligvis driver hun et Erhverv, og det vilde derfor være i Kvindesagens store Interesse at faa at vide *hvilket*. Der fordres Kontor til mange forskellige Forretninger, og jeg er meget interesseret i at erfare, hvilken hun, den gifte Kvinde, slog ind paa, specielt hvorledes hun klarede det med at faa Borgerskab og i det hele overvinde de Hindringer, den positive Lovgivning sætter.

Jeg spørger for Eksemplets Skyld, for at kunne hjælpe andre paa Gled, og jeg forventer derfor, at De giver et udtømmende Svar. Jeg mener nemlig, vi skal holde os til Kendsgerninger og ikke snakke ins Blaue.

Fritz v. d. From.

Bliv ikke træt

af at ombære Fredsadressen. Det er i Øjeblikket af stor Betydning, at den offenlige Mening viser sig at være for *Freden*. Kvinderne tør ikke være passive i dette Spørgsmaal. Det er ikke nok at sige, at man er Fredsven; man maa ogsaa arbejde for, at denne Mening kommer til at tale højt ved mange Tusinde Underskrifter paa Adressen. Især nu, da Tyskland har vendt sine Øjne paa Danmarks Rustning. Dansk Fredsforenings Bestyrelse har derfor udsendt følgende Opraab:

Til det danske Folk!

Den tyske Rigskansler har, i Følge indløbne Telegrammer, i Rigsdagen til Støtte for sin Hærlovgivning henvist til, at til de Stater, som Tyskland skulde være forberedt paa at kunne møde som Fjender, maatte, foruden Rusland og Frankrig, ogsaa henregnes *Danmark*. Vel anerkendte han den danske Kongds fredelige Sindelag overfor Tyskland, men desuagtet, mente han, var der andre Stemninger i *Danmark*, som ved given Lejlighed kunde bringe dette Land til at slutte sig til Tysklands Fjender.

I dette Øjeblik cirkulerer der her i Landet en *Adresse med Opfordring til Regering og Rigsdag om at virke for Fredens Bevarelse.*

Vi opfordrer danske Mænd og Kvinder til i størst muligt Antal snarest at underskrive denne Adresse, saa at den ved sine Tusinder af Underskrifter kan vidne for alle, at det danske Folk ønsker at leve i Fred med sin Nabo, ønsker at faa enhver Tvistighed imellem dem løst ad fredelig Vej, og vidne, at hvis krigerske Lyster findes inden for Landets Grænser, da staar *Folkets store Masse fremmed overfor disse.*

Hovedbestyrelsen for
Dansk Fredsforening.

Adressen kan erholdes hos Fru Johanne Meyer, Naboløs 4.

Hovedbestyrelsen for *Dansk Fredsforening* konstituerede sig den 13. ds. for Aaret 1893 saaledes: Formand og Kasserer: Hr. Kursusbestyrer R. P. Rasmussen. Første Næstformand: Fru Johanne Meyer. Anden Næstformand: Hr. Folketingsmand Bluhme. Udenrigssekretær: Hr. Folketingsmand Bajer.

De unge Kvinder.

Lidt Fremgang er der dog for Kvindesagen, naar man læser følgende Regler fra gamle Dage, som vi har taget efter Hemmet og samhället.

„§ 1. De unge Piger skal vænnes til at tie stille, med mindre de bliver adspurgte. De skal ikke indlade sig i Samtale med Mandspersoner eller vinke til dem med Øjnene, men altid dem nedslaa og ikke dristig se nogen op i Ansigtet, uanset om det er deres Broder eller Ven. Ingenlunde maa det tillades de unge Piger at kigge ud af Vinduet og saaledes holde unge Svende til at holde dem med Snak. Thi om nogen i sin Ungdom vænner sig til at kigge ud af Vinduet, lader hun det heller ikke være, naar hun bliver ældre. Derfor bør man dem straffe i Tide. Ligeledes bør Moderen vænne sin Datter til Nøjsomhed i Mad og til ikke at gaa til „Kalas".

§ 2. Om at lære unge Piger at læse og skrive er der flere Meninger. Mig tykkes, at det var nyttigt og raadeligt at lære unge Jomfruer at læse, for at de bedre kunde lære Guds Ord. Men hvad Skrivning angaar, da fraraader jeg kvindelige Personer dette, da de derved let kunde lade sig forlokke til at skrive og besvare Kærlighedsbreve. Thi om der end var en Part af Kvinderne, der vilde bruge Kunsten til at skrive nyttige Ting, saa bliver det dog største Delen, der misbruger den, saa det er bedre, man almindeligvis lader være.

§ 3. Moderen skulde vænne Døtrene til ikke at spadsere paa Gaderne, og naar en Datter gaar med sin Moder, skal hun gaa sædeligt med nedbøjet Ansigt og ikke blinke hid og did med Øjnene, eller skyde Straaler fra sig som Stjernerne paa Himlen, derved faar man unge Svende til at trave efter sig. Ligeledes maa Moderen sørge for, at de ikke gaar til offenlige Komedier eller Skuespil; thi saadanne er farlige Lærere og Tugtemestere i Elskov. Det samme kan berettes om Springen og Dans, hvilket er et Djævelens Paafund, hvorigennem han stifter ondt og opvækker onde Tanker.

§ 4. Ikke Jomfruer, men kun For-